

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Broşür Dizisi - 1

Sermaye, SSK'yı Özelleştiriyor

Mezarda Emeklilik Yasallaştırılıyor

Süreklileştirilmiş Sıkıyönetim Fiilen Uygulanıyor

İşçi Sınıfı Mücadele Barikatlarına!



EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: 0 (212) 638 28 83

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Broşür Dizisi-1
Serler Matbaası / İSTANBUL ● Temmuz 1996

Sermaye, Sosyal Sigortalar Kurumunu (SSK) Özelleştiriyor

Mezarda Emeklilik Yasallaştırılıyor

Süreklileştirilmiş Sıkıyönetim Fiilen Uygulanıyor

İŞÇİ SINIFI MÜCADELE BARİKATLARINA!



Sermaye içinde bulunduğu krizin yükünü işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkmak istiyor. Bu doğrultudaki planlarını adım adım uyguluyor. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspetmek için durmaksızın saldırıyor. Ardarda yürürlüğe konan saldırı paketlerinin sonu gelmiyor. Zam paketleri, toplu işçi kıyımları, sıfır sözleşme dayatmaları, demokratik ve sendikal hakların gaspı, örgütsüzleştirme, taşeron sistemi ve nihayet çok yönlü sonuçları olan özelleştirme saldırısı ile bunalımın faturası çalışan kesime ödetildi, ödetiliyor.

Şimdi de sırada işçilerin sosyal güvenlik kurumu olan SSK'nın yağmalanması, Mezarda Emeklilik Yasası ve süreklileştirilmiş sıkıyönetim uygulaması anlamına gelen İller İdaresi Yasası var.

Tüm bunlar işçiler tarafından da biliniyor. Fakat bu kapsamlı saldırı ne yazık ki genel bir hoşnutsuzluk ve homurdanmanın ötesinde, henüz somut bir tepki veya eyleme konu olmuş değil. Burjuvazinin yalan ve demagojiye dayalı propagandası, hain bürokratların aldatıcı telkinleri, medya kalemşörlerinin gerçekleri saptırıcı kampanyası vb. büyük bir karışıklığa yol açmış bulunuyor.

İŞÇİ ARKADAŞ!

Gerçek şudur. Sermaye azami kâr hırsını tatmin etmek ve ekonomik krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödettirmek için bir cephe savaşı başlatmış bulu-

nuyor. Öncesi bir yana, 24 Ocak 1980 yılından bu yana kapsamı sürekli genişletilen bir saldırıdır bu. Saldırı ekonomik olduğu kadar politiktir de.

Amaç bellidir. İşçilerin kazanılmış haklarını gaspetmek. SSK'nın mal varlığını çıkar çevrelerine peşkeş çekmek. İşçi sınıfının sosyal dayanışma kurumlarını dağıtmak. Çalışanlara "paran yoksa öl!" demek. İşçi sınıfını maddi ve moralman çökertmek. Kapitalist devletin ve sermayedarların SSK'ya birikmiş borçlarına da böylelikle kalem çekmek.

Ağırlaşarak süren bu saldırıyı püskürtmek, daha en başından itibaren onun karşısına kararlılıkla çıkmakla olanaklıydı. İşçi sınıfı bunu başaramadı. Sendika bürokrasisinin inisiyatifi kırılmadan, ihaneti boşa çıkarılmadan başarılamazdı da. Yine reformist-liberal akımların işçi sınıfı saflarına saçtığı zehir karşısına devrimci, kararlı ve gözüpek bir mücadele tarzı ile çıkmadan da başarılamazdı. Komünistler '80'li yılların sonlarında ve '90'lı yıllar boyunca bu gerçeğe hep işaret etti. Geride kalan süreç komünistleri doğruladı.

Son saldırının kaçınılmaz bir biçimde dayattığı ikilem şudur: İşçi sınıfı ya burjuvazinin yalan perdesini parçalayacaktır. Bütün gücünü ortaya koyacak, dişe-diş bir mücadele ile saldırıyı geri püskürtecektir. Ya da, daha yoğun bir sömürü ve sefalete, sefalet içinde ölene dek çalışmaya razı olacaktır.

SSK ZARAR MI EDİYOR?

SSK'nın zarar ettiği söylemi burjuvazinin bir yalanıdır. Burjuvazi bilinçli bir tutumla SSK'yı iflasa sürükledi. SSK'nın devlete yük olduğunu söyleyenler yalan söylüyor. Devletin SSK'ya tek yardımı, 1945 yılında kuruluş sermayesi olarak verilen 300.000 TL ile 1995 bütçesinden ayrılan 20 trilyon liradır. Oysa devlet 1945 yılından bu yana SSK kaynaklarını ucuz kredi olarak

kullanıyor. Ucuz kredi olarak sermaye çevrelerine aktarılan SSK kaynaklarından devlet ve hükümet yetkilileri de komisyon alıyor. Bugün devletin SSK'ya ödemesi gereken trilyonlarca liralık prim borcu var. Mayıs '94 itibarıyla tahsil edilemeyen prim borçlarının miktarı 20.4 trilyon liradır. Peki bu parayı ödemeyen kimler? Her yıl katlanan bu borçları ödemeyen devlet kuruluşları ile sermayedarlardır. Koç'un, Sabancı'nın holdingleri, STFA, Ece, Enka, Meysu, Soyak, İMSA gibi şirketlerin birikmiş prim borçları 10'larca trilyona varıyor. Yine devlet kuruluşları olan Sümerbank, Türkiye Gemi Sanayi, TCDD, Et-Balık, SİDAŞ gibi kuruluşların da birikmiş prim borçları ödenmiyor. Örneğin bir devlet kuruluşu olan Aksantaş'ın SSK'ya borcu 561.3 milyar, gemi sanayinin 624.1 milyar liradır.

Peki devlet niçin borcunu ödemiyor, parası mı yok? Sömürgeci kirli savaşa trilyonlar akıtılıyor. Horzumlara, Civanlara, Bezmenlere trilyonlar peşkeş çekiliyor. MHP'li katil sürülerine örtülü ödenekler hortumlanıyor. Sermaye devleti borcunu ödemiyor, çünkü SSK çalışanlara hizmet veren bir kuruluş. Çünkü SKK'yı yağmalamak istiyorlar.

SSK'nın devletin üstünde bir kambura dönüştüğünü söylüyorlar. Yine yalan söylüyorlar. SSK'nın gelirleri işçi ücretlerinden kesilen primlerdir. Kapitalist devlet ve sermayedarlar çalışanların ücretlerinden prim kestikleri halde bunu SSK'ya ödemiyorlar. Üstelik batık banka ve şirketlerde çalışanların sayısal güvenlik harcamaları da SSK'ya ödetiliyor. Özer Çiller'in batırdığı İstanbul Bankası SSK'nın 18 trilyonluk harcamada bulunmasına neden oldu. Oysa Özer Çiller çaldığı paralarla devasa bir servet edindi.

Tüm bu çalıp çırpmalara, hile ve hokkabazlıklara rağmen SSK 1994 yılına kadar zarar etmeyen bir kuruluştur. Örneğin SSK 1993'te 9 trilyon 646 milyar kar etmiştir. Ki buna gecikme zammı dahil prim alacağı olan

32 trilyon 589 milyar lira dahil değildir. 1994 yılında gelir fazlası ise 36 trilyon liradır. Peki ne oldu da '95 yılında SSK zarar eden bir kuruluş oldu? Nedeni gayet açık. İMF, SSK'nın özelleştirilmesini emretmişti. Sermaye SSK'yı özelleştirmeyi gündeme almıştı. Bunu işçilere sessizce kabul ettirmesi için de SSK'nın zarar etmesi gerekiyordu.

Tüm bu gerçekler bir yana, SSK'yı devletin kendisi yönetiyor. 7 kişilik SSK yönetiminin 4'ü hükümet görevlisi, 1'i işverendir. Demek ki SSK'yı zarar ettiren de burjuva yönetimidir. Özelleştirme borozanı Yeni Yüzyıl gazetesi bile bunu itiraf etmek zorunda kalıyor. Önce planlı bir biçimde SSK'yı batırdılar, şimdi de "batıyor" diye çığırtkanlık yapıyorlar. Suçlarının faturasını işçilere ödetmeye çalışıyorlar.

"DEVLETİ KÜÇÜLTMEK" SAHTEKARLIĞI

Sermaye iktidarının demagojik propagandalarından biri de "devleti küçültmek" yalanıdır. Özelleştirmelerle küçültülen devlet değil, aksine budanan ve daha da budanmak istenen işçi haklarıdır. İşçi sınıfının onyıllarca süren mücadelesi sonucu, ağır bedeller ödeyerek kazandığı iktisadi ve sosyal hakları gaspetmek isteyen devlet, bu saldırının adına "devleti küçültmek" diyor. Oysa burjuva devlet küçülmüyor. Özelleştirmelerle elde edilen parayla daha da güçlendirilip tahkim ediliyor. Büyük mali kaynaklar devlet giderlerine harcanıyor. Burjuva devletin sürdürdüğü sömürgeci kirli savaş harcamaları akıl almaz boyutlara vardı. Yıllık bütçenin tamamına yakını bu haksız ve kirli savaşın giderlerine harcanıyor. Toplumun sırtındaki kamburlardan sözedilecekse, bu en büyük kamburlardan biridir. 1.5 milyonluk asalak-militarist ordu; personel sayısı yüzbinleri bulan polis teşkilatı; MİT, kontr-gerilla, koruculardır kambur. Bürokrasisi, parlamenterleri ve gizli ödeneklerin hortumlandığı

MHP'li katil suç çetesidir. Ülke ekonomisi ve toplum üzerindeki kamburu kesip atmak bu asalak, rantiyeci, militarist, işkenceci, yalancı, soyguncu katil sürülerini dağıtmaktır. Herşeyden önce bu suç çetelerinin efendisi konumundaki asalak sınıfın, burjuvazinin ayrıcalıklarına son verilmelidir. Özel mülkiyetlerini toplumsallaştırmak. Dış ve iç borçlarını faizleriyle birlikte tasfiye etmek. Uluslararası sermaye kuruluşları ile yapılan tüm anlaşmaları tanımamak. Bütün bağımlılık ilişkilerine son vermek... Ancak tüm bunların gerçekleştirilmesi ve işçi sınıfının iktidar erkini eline almasıyladır ki, toplum sırtındaki kamburdan kurtulur. Zenginliklerin herkese yettiği görülebilir.

Sosyal Devlet Yalanı Yırtılıyor
DEVLET, SERMAYENİN ÇIPLAK ZOR AYGITIDIR

Sermayenin yeni saldırı paketi iktisadi ve sosyal olduğu kadar siyasaldır da. Tüm demokratik hakların gaspı, süreklileştirilmiş sıkıyönetim, iç savaş koşullarının ilanı demek olan Yeni İller İdaresi Yasa Tasarısı'nın, SSK'nın yağmalanması ve Mezarda Emeklilik Yasası'yla aynı döneme denk getirilmesi hiç de tesadüf değildir.

İşçiler, bu yasaya dikkatle bakın. Yasa esasta size yöneliktir. Düzen, sözkonusu yasayla hak aramanın tüm yollarını kapatıyor. Valiler her türlü yetkiyle donatılıyor. Suç çetesi polis, jandarma ve MİT tüm dizginlerinden kurtarılıyor. Toplantı ve gösteri yasak. İşçi grevleri "kamu çıkarı" adı altında valilikçe yasaklanabiliyor. Ve buna hiç bir itiraz hakkı tanınmıyor. Valiler sendikaları kapatabiliyor, sendikacıları tutuklama emri verebiliyor. İşçi grevi ya da eylemi "kamu güvenliğine aykırıdır" denilerek "terör eylemi" ilan ediliyor. Böylelikle katil polis sürülerinin grevleri şiddetle bastırması, işçilerin hak alma eylemlerini terörle dağıtması yasal dayanağa kavuş-

turuluyor.

Dikkat ediniz. Burjuvazi tüm bunları uygulamak için yasanın yürürlüğe girmesini beklemiyor. Bu yasa fiilen uygulanıyor. Hak arayan Çukobirlik işçilerinin üzerine polis ve jandarma sürülüyor. Sertek işçileri sendikaya üye oldukları için polis tarafından kuşatılıp tehdit ve zorla dağıtılıyor. Kağıthane Öztek işçilerine her türlü zorbalık uygulanıyor. İkitelli Öztek işçileri yemekten zehirlendiklerinde hastaneye değil, polis karakoluna çekiliyor. Telegraf çekmek isteyen İHD yöneticileri ve avukatlar polis jopları altında işkence odalarına alınıyor. Kaybedilen yakınlarını arayan aileler emniyetin terör timi tarafından işkence tezgahına çekiliyor. Bakanlığa çelenk bırakmaya giden CHP Ankara İl yöneticileri bile coptan geçiriliyor. Emek Partisi yöneticileri ve üyeleri en doğal yasal haklarını kullandıkları halde, üzerlerine binlerce polis salınarak sokak ortasında linç edilircesine dövülüyor. Ardından polisler, "leşlerini toplayabilirsiniz" diyerek dalga geçiyor. Devletin yetkili bakanı bu durum karşısında "isabet olmuş" diyerek küstahlaşıyor. HADEP yöneticileri geceyarısı operasyonuyla toplanıp işkence tezgahından geçiriliyor. Gencecik çocuklar sokak ortasında kurşunlanıyor.

Kısacası, İller İdaresi Yasası tüm bu vahşeti resmileştirme operasyonudur. Düzenin hedefi son derece açıktır: Teslim almak ya da şiddet yoluyla ezmek.

İşçi sınıfı, emekçiler, sömürü, baskı ve zulüm altında inleyen insanlar bu vahşete, bu derebeylik sultasına, aşağılanma ve horlanmaya layık değildir, olmamalıdır.

ÖZELLEŞTİRME DEĞİL, TOPLUMSALLAŞTIRMA!

İşçilere deniyor ki, *"Özelleştirilsin, ama şu şirket değil, öteki alsın.", "Özelleştirilsin, ama sendikalar alsın" "Özelleştirilsin ama işçiler alsın."*

Patronun kim olacağıyla ilgilenmek işçilerin işi olamaz. Koltuğa kimin oturacağı sermaye çevreleri arasındaki it dalaşıdır. Sermaye bu sahtekarlıkla işçileri peşinen SSK'nın yağmalanmasına rıza göstermiş sayıyor. Sonra da işçileri aralarındaki kemik kavgasına alet etmek istiyor.

İşçi sınıfının tutumu "Parasız sağlık, sigorta, eğitim, konut, hizmet vb. haktır, özelleştirilemez!" şiarında saklıdır. İşçi sınıfının çıkarı özelleştirmede değil, tüm özel mülkiyetin toplumsallaştırılmasındadır. İktidar, erkinin işçi sınıfına devredilmesindedir. İnsanın insan üzerindeki sömürü ve baskısının son bulmasındadır. Bunun dışındaki her çözüm işçilerin sınıfsal çıkarlarına aykırıdır, kabul edilemez.

HAİN BÜROKRATLAR İŞ BAŞINDA

Sendika ağalarının hain, teslimiyetçi ve korkak konumu yeterince açıktır. Bu güruhun özelleştirme karşısındaki tutumu biliniyor. Hiç biri özelleştirmeye karşı çıkmadı. İçlerinden bazıları sendika patronluğunu yeterli görmemiş olmalı ki, özelleştirilecek işletmelere talip oldu. Öteki bazıları İMF heyetleriyle görüşüp pastadan alacağı payı garanti ettikten sonra göstermelik muhalefeti de bir yana bıraktı. Bir kısmı da (R. Budak ve avaresi) özelleştirmeye karşı çıkmıyor, fakat işçi haklarının çiğnenmesine karşı çıktıklarını söylüyorlar. Bu tam bir ikiyüzlülüktür. Özelleştirme doğası gereği işçi sınıfının haklarını gaspetmeye yöneliktir. İşçilerin bu saldırıdan zarar görmemesi mümkün mü?

İşçi sınıfı kendi tarihinden öğrenmek durumundadır. Sendikalarına sahip çıkmalı, inisiyatifi ele almalı, işbirlikçi korucuları sendikaların başından defetmelidir. Bu başarılamadıkça sendikal ihanetle başa çıkılamaz. Gerçek mücadele örgütlerine sahip olunamaz. İşçi sınıfının cephe birliği sağlanamaz.

MEŞRUİYET ÇIĞIRTKANLIĞI

Burjuva devlet işçileri yasalarla tehdit ediyor. Hükümet yetkilileri, emniyet müdürleri *"Kim yasaların çizdiği sınırların dışına çıkarsa ezeriz."* diyorlar. Yasa dedikleri ise 12 Eylül generallerince konulan kanunlar ile vali ve emniyet müdürlerinin keyfi uygulamalarıdır.

Şöyle bir düşünelim! Bu yasaları kim çıkarıyor, kanunları kim koyuyor? Burjuvazi. Bugünkü yasalar 12 Eylül faşist zorbalığının ürünüdürler. İşçilerin kazandığı siyasal, sosyal ve iktisadi hakları önce gaspettiler. Sonra da bunu yasallaştırdılar. Peki işçiler buna neden uyacak? Burjuvazi öyle istiyor diye mi? Burjuvazinin güttüğü tek şeyin kendi sınıfsal çıkarları olduğu yeterince açık değil mi?

İşçi sınıfı eylemlerinde meşruiyeti burjuva yasallığından değil, haklı istemlerinden alır. Burjuva yasalarına göre işçi istemleri yasadışıdır. Grev hakkı göstermeliktir. Genel grev ve eylem yasaktır. Dayanışma grevleri yapılamaz. Peki işçiler nasıl hak isteyecek? Hiç bir hükmü olmayan tek tek dilekçelerle mi? İyi de, dilekçe verenler de emniyetin terör şubelerine çekilerek işkenceden geçiriliyor. İşten atılıyor. Sürgün ediliyor. Görülüyor ki işçilerin üretimden gelen gücünü kullanması yasaklanmıştır. Bu işçiyi silahsız ve savunmasız bırakmak değil midir?

Meşru olmayan, burjuvazinin özel mülkiyet sistemidir. Bu sistemi korumak için çıkartılan yasalar, kollamak için kurulmuş ordu, polis ve MİT gibi kurumlardır. Zamlar, toplu tensikatlar, özelleştirmeler, taşeron sistemi, mezarda emeklilik yasası... meşru olmayan bunlardır. Toplumda muazzam bir zenginlik birikimi var. Buna rağmen işçilere ve tüm çalışanlara açlık, sefalet, işsizlik, kölece bir yaşam, eğitimsizlik, kültürsüzlük, ahlaki ve manevi çöküş reva görülüyor.

Emek harcayan, alınteri döken, insan yaşamı için

gerekli şeyleri üretip kullanıma hazır hale getiren işçi sınıfı ve emekçilerdir. Hiç çalışmadıkları halde bu zenginliklere el koyan, lüks ve sefahat içinde çılgınca bir yaşam sürdüren ise burjuvazi. Bu meşru olabilir mi? Bu ayrıcalıkların korunması amacıyla konulan yasalar meşru sayılabilir mi? Elbette hayır! Öyleyse? Öyleyse meşru olmayana karşı mücadele hem hak, hem de görevdir.

Hak verilmez, alınır! Grev, direniş, işgal ya da sokak eylemi olmadan burjuvazinin kendiliğinden işçilere hak verdiğine bir tek kanıt var mı? Zoru zor bozar. Burjuvazinin zorla gaspettiklerini almanın tek yolu işçi sınıfının devrimci zorunu kullanmaktır. Durum tüm çıplaklığı ile ortada iken, meşruiyet adına sınıfa "sükünet" ve "sağduyu" çağrıları yapmak işçiye değil, burjuvaziye hizmettir. İşçi sınıfı kendi tarihinden öğrenecekse, bu tip gerici çağrılara kulak tıkamak zorundadır.

İŞÇİ SINIFI OLMANIN SORUMLULUĞU

İşçi sınıfı ezilenler ve sömürülenler cephesinin öncüsüdür, buna uygun bir sorumlulukla hareket etmelidir. Sorumluluğu yalnızca işine, emeğine karşı değildir. Yalnızca kendi sınıfına karşı değil, toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimlerine karşı da sorumludur. İşçi sınıfı toplumdaki siyasal ve sosyal gelişmeler karışısında gerekli duyarlılığı göstermedikçe, sınıf olarak kendi siyasal sorumluluklarına sahip çıkmadıkça işini ve ekmeğini de teminat altına alamaz.

Burjuvazinin amacı bellidir; İşçi sınıfını politik yaşamın dışına itmek; Çalışmaktan başka düşüncesi olmayan, ücretli köleliğe uysalca boyun eğen sürü halinde tutmak. Bizzat işçi sınıfının tarihi göstermiştir ki, bu tablo parçalanmadıkça burjuvazi palazlanmakta, kârlarını katlamakta, lüks ve sefahatini artırmaktadır. İşçi sınıfı payına ise daha çok çalışmak, daha az ücret almak, yoksulluk, hastalık, acı ve safaletin pençesinde kıvranmak düşüyor.

Burjuvazinin çizdiği bu kaderi yenmek için, işçi sınıfının kendi kaderini, toplumsal yaşamın kaderini değiştirmek üzere kendi eline almaktan başka yolu yoktur. İşçi sınıfı işine ve ekmeğine karşı sorumlu olduğu kadar demokratik ve sendikal haklara karşı da sorumludur. SSK'nın yağmalanmasını engellemek kadar İller İdaresi Yasası'nı da geri püskürtmek zorundadır. Coplanan öğrenci, tabuta yatırılan tutuklu, yerde sürüklenen kayıp annesi, köpeklerle saldıran emekçi, dışkı yedirilen Kürt, çöplükten ekmek toplayan çocuk, polis copları ile linç edilen insan topluluğu vb. vb. Tüm bunlar işçi sınıfının iş ve aş sorunlarıyla bağlantılıdır.

İşçi sınıfı işsiz kardeşlerine sahip çıkmadıkça işten atılma korkusu, sefalet ücreti tersinden gelip kendisini de vurur. Kamu çalışanlarına destek olmadıkça, "işçilere çok verdiği için memurlara veremiyoruz" diyen sermaye devletinin emekçileri birbirine düşman etme politikasına alet olur. Kardeş Kürt halkı üzerindeki soykırıma sessiz kaldıkça katrilyona varan kirli savaş giderlerini ödemek zorunda kalır. Safları Türk-Kürt diye bölünür. Aynı fabrikada patrona karşı bile ortak mücadeleden mahrum kalır vb.

İşçi sınıfı toplumun en devrimci sınıfıdır. Ezilen ve sömürülen yığınların öncüsü bir sınıf olarak tüm bu gelişmeler karşısında sorumludur, sorumlu davranmak zorundadır. Aksi halde kendine, tarihsel sorumluluğuna, insani görevlerine sırtını dönmüş olur.

İŞÇİLER!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır. Ne hükümet, ne patronlar, ne parlamento, ne de sendikacılar, hiç biri sizi kurtarmaz. Tatlı vaatlerine, yalana dayalı propagandalarına inanmak için hiç bir neden yok. Yıllardır sizi avutup aldatıyorlar. İşbaşına geldiklerinde ise kasalarını dolduruyor, çalıp çırparak servetlerini katlı-

yorlar. Buna dur demenin günü çoktan geldi de geçiyor.

Kurtuluşunuz kendi eseriniz olacaktır. Öncelikle birbirinize inanmalı, güvenmelisiniz. "Bu işçilerle mi?" söylemini bir yana bırakmalısınız. Bu, burjuvaların içinize saçtığı bir zehirdir. Evet bu işçilerle. Fakat bu haliyle değil. Bireyciliği, bencilliği, kişisel kurtuluşun boş hayalini bir yana atarak. Korkuyu, sinmişliği, yılmışlığı, yüreksizliği yenerek. Bedel ödemeye hazır, "onursuzca sürüklenmektense yüreklice ölüm yeğdir" deyip kavgaya atılarak. Dağınıklıktan kurtularak. Birleşip örgütlenerek, burjuvazinin size "öcü" göstermeye çalıştığı komünist ve devrimci örgütlerle bütünleşerek.

Burjuvazi tepeden tırnağa örgütlüdür. Ordusu, polisi, MİT'i, korucusu, parlamentosu, partileri, basını, vakıfları vardır. Gücü buradan gelmektedir.

İşçiler tek tek zayıftır. Örgütlü işçi sınıfı yenilmez bir güçtür. Tarih bunun kanıtlarıyla doludur. Örgütlü ve militan bir savaş veren işçi sınıfı karşısında burjuvazi zavallı ve çaresizdir.

Yıllardır burjuva partilerinin, politikacılarının sözlerine aldanıyorsunuz. Bir de tersini yapın, kaderinizi elinize alın. Bir işçinin dediği gibi *"Yıllardır sizi dinledik ama nafile! Şimdi bir de siz bizi dinleyin."* diye haykırın.

KENDİ TARİHİNDEN ÖĞRENMEK. YA DA 15-16 HAZİRAN DERSLERİ

Sermaye iktidarı kazanılmış işçi haklarını gaspetmek için 15-16 Haziran'ın öngünlerinde de kapsamlı bir saldırı başlattı. İlk elden yapılmak istenen DİSK'in şahsında sınıf mücadelesinin 10 yıllık kazanımlarını tasfiye etmekti. TBMM bir kararla işçilere tek tip devlet sendikasını dayatmayı ve bu vesileyle DİSK'i kapatmayı hedefliyordu. Fakat karşısında mevzilerini kararlılıkla savunan işçi kitlelerini buldu. Kocaeli ve İstanbul'da işçiler toplu olarak üretimi durdurdular. Ancak direniş fabrikalarla

sınırlı kalmadı. Yüzbini aşkın işçi sokaklara taştı. Her türlü yasağa, yasaya, tehdite ve engele rağmen önüne dikilen barikatlara yüklendi. Düzenin anayasası, askeri, polisi, parlamentosu, hükümeti ve hatta sendika bürokrasisi, kısacası tüm kurumlarıyla karşı karşıya kaldı. Ne ki; hiç birşey işçileri yıldırmadı. İşçiler militan bir tarzda savaştı. İşçiler bedel ödedi. Fakat sonuçta kazanan taraf onlar oldu. Yasa geri tepti.

Bu işçi sınıfının bir zaferiydi. Bu zafer işçi sınıfına yakışan kararlılık, militanlık, yiğitlik, ve kazanma hırsıyla yaratılmıştır. Sınıfın kendine güveni, gücüne inancı, emeğine, yarattığı değerlere, kazandığı mevzilere sahip çıkması sayesinde kazanılmıştır. Bu zaferin altında *"Bir işçinin burnu kanarsa sorumlusu hükümettir."* diyen sınıf tavrı ve "hak verilmez alınır" bilinci yatmaktadır.

Dönemin Maden İş temsilcisi Saffet Kayalar katıldığı bir sendika toplantısında o günün işçilerine şöyle tercüman oluyordu: *"Haklarımızı, can pahasına, hayatımız pahasına kazandığımız hakları geri almak istiyorlar. Vermeyeceğiz... Vermeyiz! Kararları kendimiz alacağız, hepimiz alacağız. Asalakları sırtımızdan silkeleyeceğiz."*

AEG-ETİ temsilcisi ise: *"Umumi bir grev yapalım ve kanunu geri alıncaya kadar direnelim!"* diyordu. Gerçekten de direndiler ve kazandılar...

İşçi sınıfı bugün de gücünü ortaya koyarak, bedel ödemeyi göze alarak SSK'nın yağmalanmasını engelleyebilir. Mezarda Emeklilik Yasasını önleyebilir. Demokratik hakların bir çırpıda ortadan kaldırılması anlamına gelen "Yeni İller İdaresi Yasası"nı geri püskürtebilir. Bunun için gerekli tek şey cüret etmek ve kavgaya atılmaktır. Tıpkı 15-16 Haziran'da işçi sınıfının yaptığı gibi.

İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!



Fiyatı:30 000 TL.